

Debuturi și oaspeți la Opera bucureșteană (III)

(Costin Popa – 5 februarie 2018)

Au trecut 40 de zile de la încredințarea manageriatului interimar către baritonul Ștefan Ignat, artist cu vastă experiență pe prima scenă lirică a țării. Prima săptămână de directorat a adus surprinzătoarea anulare a tradiționalei Gale a Premiilor Operelor Naționale, văduvind publicul de o festivitate și de întâlnirea cu un mare nume al eșichierului mondial de operă, tenorul Juan Diego Flórez, invitat special. Și în luna ianuarie au existat modificări ale programului anterior anunțat de fosta conducere, îndeosebi în ceea ce privește înlocuirea recentelor producții semnate de Andrei Șerban „Lucia di Lammermoor”, „Don Giovanni”. Publicul le văzuse pe parcursul anului 2017, dar cele două spectacole rămân în continuare, cel puțin prin semnătură, titluri solide de afiș deși, în martie și aprilie, teatrul va reveni la anterioara montare a opusului mozartian.

În posesia Operei Naționale București se află un repertoriu de mare bogăție, producțiilor vechi adăugându-li-se cele din ultimele două decenii și jumătate, foarte multe. Toate conducerile care s-au succedat la cârma marelui teatru din Splai, și nu au fost puține după 1989, au avut ambiția premierelor, lăsând pe planul al doilea, dacă a existat cumva, refrișarea, reabilitarea montărilor vechi, valoroase, pentru care, la Opera de Stat din Viena erau folosite, în scopul actualizării, sintagmele „restudiere” și „restudiere muzicală”.

Rămâne ca noua echipă managerială să le cântărească, să le selecteze în funcție de calitate și de acoperirea solistică disponibilă sau de perspectivă. Ca odinioară, se poate (re)construi un buchet de titluri, pentru formula tradițională de „teatru de repertoriu”, cu popularea mai abundentă a afișului săptămânal, mergând până la 6, chiar 7 spectacole de operă și balet. Tot ca pe vremuri.

Se constată că Ștefan Ignat se înscrie pe acest drum, deja numărul serilor ocupate a crescut către 5, chiar 6 pe săptămână, au apărut matineele de weekend pentru copii și, fapt la fel de important, din ce în ce mai multe forțe locale sunt distribuite. Pentru cei mici, se reia „Motanul încălțat” de Cornel Trăilescu și se va produce versiunea „Flautul fermecat pentru copii”, după Mozart, pentru care, în urma unei audiții, au fost aleși 16 tineri, probabil studenți sau masteranzi, ce vor evolua în cadrul Studioului Experimental în Artele Spectacolului Muzical „Ludovic Spiess”, înființat după moartea marelui tenor, acum peste zece ani și dispărut între timp în neant.

S-a anunțat și premiera inaugurală a directoratului, „Don Carlos” de Verdi, 18 februarie, urmată în 31 martie de „Cavalleria rusticana” de Mascagni, cuplată cu „Paiațe” de Leoncavallo, ultimele două fără notarea soliștilor. În 22 aprilie se va relua „Turandot”, probabil în versiune concertantă.

Legat de asta, un alt aspect care trebuie pus pe roate este anunțarea din timp a programărilor, cu distribuții cu tot. Ca în teatrele europene. Deocamdată s-au publicat pe site afișele lunilor februarie – mai, în care interpreții din ultimele două lipsesc. Va urma iunie și, cu curaj, de ce nu, stagiunea viitoare.

Una peste alta, perspectivele par încurajatoare în așteptarea... concursului care să înlăture provizoratul. Ce va fi? Vom vedea...

Ziua Culturii Naționale...



NABUCCO cu Dragana Radakovic și Lucian Petrean

Artista originară din Serbia este un nume des întâlnit în teatrele din România. Acum a fost invitată pentru susținerea pretențiosului rol Abigaille din „Nabucco” de Verdi. Are aptitudini de coloratură dramatică, susținute de lejeritatea derulării cu bravură a țesăturilor acute, în condițiile unui glas care, chiar dacă nu impresionează prin volum în registrul central-inferior, este incisiv și, prin consecință, pătrunzător peste ansambluri. Notele extrem înalte, dacă sunt susținute prelung, au o oarecare vibrație largă. Prezența scenică atrage și seduce.

Partener direct în rolul titular a fost baritonul Lucian Petrean, a cărui masivitate de glas este potrivită personajului, dar care a cântat și cu linie vocală mai moale în frazele „Deh, perdona, deh, perdona ad un padre che delira!” (duetul cu Abigaille din actul al III-lea) sau în aria „Dio di Giuda!” (actul ultim), un progres cu care cântărețul poate accede performant către rolurile verdiane complexe.

Alți eroi au fost întrupați de mezzosoprana Oana Andra (exemplară Fenena în aria „Oh, dischiuso è il firmamento!” din final), basul Marius Boloș (Zaccaria măreț în atitudine și cald în rezonanțe), tenorul Ciprian Pahonea (Ismaele cu bune perspective vocale în teritoriul liric-spint), basul Iustinian Zetea (Marele Preot), tenorul Andrei Lazăr (Abdallo), soprana Simona Neagu (Anna).

Clou-ul serii a fost sonoritatea orchestrei, aflată sub bagheta lui Iurie Florea. Față de multe prestații din anul ce s-a scurs, instrumentiștii au cântat omogen, rotund și mai ales fără excese de forță, prioritizând echilibrul în relaționarea cu platoul. Corul a fost pregătit de Daniel Jinga, cu succes notabil în celebrul „Va, pensiero”. Succesul marelui Verdi.

Tenorul Bogdan Mihai a revenit...



Bogdan Mihai și Maria Jinga

... după opt ani pe prima scenă lirică a țării, într-un rol care l-a consacrat în România și străinătate, Conte Almaviva din „Bărbierul din Sevilla” rossinian. Îndeosebi prin interpretarea dificilei arii din final, „Cessa di più resistere”, frecvent eludată chiar la case mari.

Tânărul artist este stăpânul unui „approach” stilistic rar, grație capabilității de preluare spectaculoasă a agilităților din partiturile maestrului de la Pesaro.

De la început trebuie notat că în seara în care a fost așteptat cu emoție de un public entuziast, Bogdan Mihai s-a aflat într-un disconfort vocal evident, cauzat – probabil – de probleme medicale, deși un anunț preventiv nu a fost făcut, cum se obișnuiește. A surprins maniera de abordare, s-o numesc eufemistic, camerală, a fioriturilor, evitarea unor acute, precum Do-ul de tradiție din finalul cavatinei „Ecco ridente il cielo” sau chiar un anodin Fa din „pasajul de registru” în duetul cu Figaro. În lectura sa au transpăruit eleganța liniei vocale belcantiste, îmbogățită câteodată cu „appoggiaturi” de extracție personală

(Serenada „Se il mio nome saper”), delicatețea exprimării plutitoare, acuratețea dantelăriilor, inteligența și sensul rostirii recitativelor, totul însă cu excesivă reținere în adresare. A părut chiar că tenorul s-a rezervat pentru „Cessa di più resistere” care, într-adevăr, a primit mai multă substanță de glas, fără însă să șteargă dorința de a-l reasculta pe Bogdan Mihai în „piena voce”.

Am avut impresia că prestația sa i-a molipsit în anumite pasaje și pe unii parteneri, baritonul Iordache Basalic, Figaro economic în cânt, dar cu bune acute tenorale, basul

Iustinian Zetea, Don Bartolo savuros, dar insonor în Allegro-ul vivace „Signorina, un'altra volta” din aria „A un dottor della mia sorte”, soprana Andreea Novac (Berta), prea discretă în expunerea ariei „Il vecchiotto cerca moglie”.

Au mai cântat basul Horia Sandu (Don Basilio) și baritonul Daniel Filipescu (Fiorello și Sergentul).

Vedeta serii a fost mezzosoprana Maria Jinga (Rosina), cu prezență vocală consistentă, adecvată stilistic și strălucitoare, inclusiv în registrul acut, în care un Si natural glorios a încheiat cavatina „Una voce poco fa”.



Maria Jinga,
Iordache Basalic



Bogdan Mihai, Horia Novac,
Iustinian Zetea



Alexandru Constantin, Iordache
Basalic,
Șefan Ignat, Irina Iordăchescu,
Marta Sandu

De la pupitru, Ciprian Teodorașcu a condus ansamblurile Operei Naționale cu competență, obținând rafinamente în compartimentul „cordarilor”, atenție în cel al alăturilor și construind celebrele „crescendo”-uri și „decrecendo”-uri rossiniene cu precizie. Mă gândesc că, în condițiile date, a făcut totul pentru dimensionarea corectă a sonorităților soliștilor. Se putea oare mai mult? Corul a cântat bine și omogen.